

FAMIPED

Familias, Pediatras y Adolescentes en la Red. Mejores padres, mejores hijos.

Cabinetul de Pediatrie: un loc de întâlnire

Traductor/a: Daniela Florentina Pruteanu.

[Volumen 3. Nº 2. Junio 2010](#) [1]

[Volumen 3. Nº 3. Septiembre 2010](#) [2]

Câteodata pare ca traim în *Regatul Incomunicarii*. Din ce în ce ne este mai greu sa întretinem dialoguri fructuoase cu partenerii de viata, cu copiii nostri, cu prietenii nostri si cu colegii de serviciu si, desigur, cu pacientii pe care îi vedem zilnic, desi, în mod curios, noi pediatrii stim mai multe lucruri despre aceste familii decât despre oricare unchi sau var de-al nostru mai mult sau mai putin apropiat. Lipsa de timp, graba, cultura imediatului (care conduce la o utilizare inadecvata a “urgentei”), masificarea reusesc, în majoritatea cazurilor, sa transforme cabinetele noastre în ceea ce nu ar trebui sa fie de fapt: locul unei întâlniri ratate.

Factorul timp si organizarea serviciilor joaca un rol important în geneza anumitor întâlniri nereusite cu familiile pe care le vedem. Si ei sunt constienti de aceasta. Si de asemenea intuiesc ca aceasta nu este tot. Într-adevar este vorba despre noi, noi însine, medicii; acesta sau aceasta, cei care se aseaza de cealalta parte a mesei, cu prejudecatile lor, cu valorile lor, “neurotici”, cu etichete si tot restul. Ne cunosc bine. Familiile percep în mod frecvent ca le întrerupem prea repede tocmai când sa înceapa sa ne povesteasca ceea ce li se întâmpla. Ca mereu suntem în lipsa de timp. Noi suntem constienti ca, uneori, nu sunt usor de explorat noi câmpuri de cunostinte si nici noi modele de crestere a copiilor când avem în fata o familie care locuieste la tara si este lacto-ovo-vegetariana, sau a alteia care ajunge la noi dupa ce s-a informat de pe Internet. Prin urmare, atât ei, cât si noi, în anumite ocazii, avem posibilitatea de a descoperi ca anumite consultatii sunt sacre si asa fiind necesita ca ceasul, si – de ce nu? – ca lumea, sa se opreasca în loc.

Împreuna, familii si medici, am avea de câstigat daca am declara spatiul în care ne desfasuram activitatea clinica, spatiu fara apeluri telefonice, fara usi care se deschid fara sa fim anuntati, fara neînțelegeri, fara etichetari diagnostice si fara categorisiri. Multe din aceste situatii mutileaza fraze magice sau invadeaza intimitatea si durerea unor ochi înrositi care varsa lacrimi suvoi.

Ar fi un lucru pozitiv sa expulzam din acest spatiu care este cabinetul nostru notorietatea care întrece masura, paternalismul zdrobitor si egocentrismul. Si sa cultivam ascultarea activa, empatia, umilinta si sinceritatea mai presus decât orice si din partea tuturor, familii si profesionisti din sanatate.

Cabinetul ar fi un mediu care ar înlesni dialogul si înțelegera reciproca, fundamentale în oricare act medical, unde

persoanele care ar veni ar fi primite cu curtoazie si amabilitate.

Cabinetul ar servi tuturor, profesionistilor din sanatate si familiilor, ca spatiu în care ar putea sa se asculte în liniste, sa se priveasca în ochi cu interes legitim si încredere. Astfel s-ar crea bazele unei comunicari eficiente si de calitate, si în acest mod, cabinetul nostru ar fi aceasta: un loc de întâlnire.

Daca medicul se implica mai mult în nelamuririle si temerile tatilor si mamelor își da mai bine seama care sunt asteptarile acestora si daca împartasese descoperirile lor se usureaza înțelegerea reciproca. Astfel s-ar elimina aceasta posibila neîncredere fata de parintii care „stiu multe”, si ar înlocui-o cu uimirea de a descoperi ceea ce interesul legitim pentru copiii lor i-a determinat sa cerceteze.

Medicul ar putea propune si negocia, deoarece, în acest mod, uneori, complianta la tratamentul recomandat este mult mai buna. Ar oferi familiilor mai multe instrumente pentru a lua decizii si mai putine retete de medicamente; numai cele strict necesare. S-ar presta atentie atât emotiilor cât si cuvintelor, atât muzicii, cât si versurilor.

Famiile ar veni cu bucurie, cu încredere si initiativa la aceasta întâlnire emotionanta, care, desi repetata uneori pâna la saturare, este noua; de fiecare data se naste, se desfasoara si se termina diferit. Famiile ar trebui sa-si stabileasca ce vor sa obtina la fiecare întâlnire, sa-si stabileasca dinainte obiectivele de atins, sa-si noteze nelamuririle despre care sa întrebe si, de ce nu, sa-si reverse în acest moment grijile si frustrarile legate de cresterea copiilor lor.

Cineva a spus odata ca dialogul este cea mai buna cale pentru a solutiona problemele, si despre acestea, despre probleme, stim multe, atât famiile cât si profesionistii din sanatate. Poate ar fi bine sa încercam sa transformam întâlnirile noastre în momente „speciale”, în care sa curga conversatia amabila si respectuoasa, în care timpul sa înghete, fara sa ne pese prea mult ca regatul incomunicarii continua sa dea târcoale, acolo afara, cu mizerabilele sale „minutele”. Astfel, toti am iesi din cabinet mai bogati si mai puternici. Poate ar trebui (pediatrii si famiili), sa cerem administratiilor un pic mai mult timp, si un mediu mai amabil, pentru ca aceasta întâlnire sa faciliteze adevarata Medicina, ca stiinta si arta, si ca sa fie o cale de colaborare si crestere pentru toti.